

HOMO ILLUMINATIS

eller

NÅR ILDSJELENE FORMERER SEG

En opplevelse, en bokanmeldelse og en samtale med Arjuna Ardagh

”De første sidene i Arjunas bok var for meg vakre, fordi de sa noe nytt som han hadde tenkt og følt selv og som ga resonans i mitt hjerte. Den hjalp meg til å synke lengre ned i forståelsen av at åndelighet ikke har noe med å komme frem til et mål og bli ferdig med å gjøre, men har med å la seg gjennomstrømme av en stadig voksende elv som flommer gjennom det indre rommet «å gjøre.»”

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

Denne fortellingen begynner en dag i april hvor jeg snakket med Susanne Kling på Unity senteret i Oslo. Spontant ga hun meg en bok etter å ha hørt mine tanker om den store forandringen som menneskeheten er i ferd med å gjennomgå. Denne boken var en deilig bekreftelse på så mange tanker og følelser jeg selv har gjennomlevd og erfart. Underlig nok het boken på svensk *Ildsjele*. Nøyaktig det samme navnet som bladet du holder i hånden. Det var nok en bekreftelse på at dette var viktig for meg.

For kort tid siden hadde jeg blitt invitert til Ängsbacka, en kursgård i Sverige, for å skrive om deres No-Mind sommerfestival. Et sted i boken var det nevnt at forfatteren en gang holdt et foredrag for masse mennesker på nettopp Ängsbacka. Noen dager etter jeg leste dette

”Det kan virke som om den nye typen gjennomlysthet i større grad dreier seg om å la det åndelige lyset strømme inn i og gjennom kropp og bevissthet, samtidig med at man lever og nyter den eventyrlige reisen av å være et individuelt menneske på jorden.”

ringte de fra Ängsbacka for å bekrefte avtalen og eventuelt tilrettelegge det jeg ville skrive om. Spontant spurte jeg om Arjuna Ardagh skulle komme til denne festivalen. Kalyina svarte bekræftende og arrangerte sporenstrekts et møte mellom meg og Arjuna.

Boken heter ”The translucent revolution” på engelsk. Den dreier seg om at menneskeheten står foran et sprang hvor vi er i ferd med å bli gjennomskinnelige på en helt annen måte enn før. Som Arjuna skriver er det en ny form for kollektiv opplysning på gang.

Før har opplysning ofte dreid seg om å komme frem til et mål og finne nirvana, frelsen og den fullstendige enhet med alt. Det kan virke som om den nye typen gjennomlysthet i større grad dreier seg om å la det åndelige lyset strømme inn i og gjennom kropp og bevissthet, samtidig med at man lever og nyter den eventyrlige reisen av å være et individuelt menneske på jor-

den. Kortversjonen av det hele beskrives for meg best i Arjunas tanke om at vi er i ferd med å oppleve overgangen fra homo sapiens til homo illuminatis. Tittelen på denne artikkelen henspiller på noe av det boken snakker om. At det kanskje ikke er slik at det finnes en og annen opplyst mester mens alle vi andre lever i forblindelsens mørke og søker som møll mot dette ene lyset. Kanskje det er slik at stadig flere av oss begynner å bli gjennomlyste og bærer med seg sitt eget lille lys. Noe som minner meg om dette er Esther Hicks sin beskrivelse av den ”skikkelsen” hun kanaliserte som har presentert seg under navnet Abraham. Når Esther en gang ba om å få se hvem det var hun kanaliserte opplevde hun å se Abraham som en sverm av ildfluer. I sine overføringer presiseres det stadig vekk at Abraham ikke er en fast enhet, men en bevissthet som forandres og endres i takt med øyeblikket og den som stiller spørsmålene. Det boken henspiller på er denne revolusjonen hvor det blir stadig flere gjennomlyste, som inspirerer og møter og utvikler seg sammen med andre gjennomlyste. Slik at de åndelig søkende ikke lengre kan sees på som en pyramide med en mester på toppen, men en sverm av ildfluer som suser hit og dit avhengig av øyeblikkets vær og føreforhold. Derfor er det perfekt for

bli ferdig, så dreier det feminine seg om å ta i mot, være tilstede og la seg gjennomstrømme. Det dreier seg ikke om å bli kvitt begjær, lidenskap og intense følelser, men om å ønske de velkommen og la de alle få strømme i det rommet som kjærligheten holder.

Del to har overskriften: Individuell gjennomlysning. Også i denne avdelingen er det mange innsikter og historier som berører. På side 102 i boken sies det så vakkert:

”Fortiden er ikke helbredet, den slutter å være til nytte.”

Det viktigste i den avdelingen er for meg forståelsen av at vi fortsetter å ha følelser og problemer og utfordringer med vårt forhold til andre mennesker, selv etter at vi er gjennomlyste. Jeg får opplevelsen av at det er slik at selv om vi blir opplyste og virkelig i kontakt med vår essens og åndelige kilde... så går veien videre alltid gjennom å møte oss selv på nye og spennende måter. Det er kanskje slik at det er vår opplevelse av at vi ikke er blitt alt vi har i oss og mulighet til å bli, som gjør at vi strekker oss mot å bli noe enda vakrere og mer gjennomlyst?

Den siste del av boken er et slags oppslagsverk. Hvis du ønsker å se på hvordan du som gjennomlyst kan forholde deg til sex på en bedre måte, gå til kapitlet om sex. Er det forholdet

med å møte Arjuna på Ängsbacka for å skrive denne artikkelen. Nettopp fordi sommerfestivalen er et sted hvor mange ildfluer møtes og summer rundt og forhåpentligvis skaper fantastiske møter og et lysskinn som reflekteres i sinnet til alle de som kommer dit.

De første sidene i Arjunas bok var for meg vakre, fordi de sa noe nytt som han hadde tenkt og følt selv og som ga resonans i mitt hjerte. Den hjalp meg til å synke lengre ned i forståelsen av at åndelighet ikke har noe med å komme frem til et mål og bli ferdig med å gjøre, men har med å la seg gjennomstrømme av en stadig voksende elv som flommer gjennom det indre rommet «å gjøre». Jeg merker at jeg tar meg god tid og leser disse sidene langsomt, siden de må ha tid til å synke ned og lande i mitt dyp. Spesielt liker jeg hans tilnærming til den feminine opplevelsen av religion. Der det maskuline på mange måter har søkt å komme frem, finne svaret og

til dine barn, din partner, ditt arbeid eller religionen i seg selv du vil gå dypere inn på, så gå til det kapitlet.

Som jeg sitter her kjenner jeg at jeg blir både usikker og er spent før møtet med Arjuna. Vil jeg kunne slappe av og være meg selv i møtet med ham? Som jeg kjenner på disse følelsene vet jeg at det er det Arjuna kaller Iago transen som kommer over meg. Iago stammer fra Shakespeare og er en figur som hele tiden er fanget av sin angst og som gjør hva som helst for å manipulere andre så han får sin vilje. Arjuna bruker denne beskrivelsen på den delen av egoet som er redd, atskilt og hele tiden kjemper for å unngå tap og bevise at man er bra nok. Som jeg skriver pus-ter jeg dypt og kjenner på hvor slitsomt det er å være fanget i Iagos transe. Det følgende sitatet fra s.86 i boken gir meg både en pekepinn på hva som hjelper oss ut av denne transen og hvordan jeg skal møte og akseptere den:

”Jeg har fått tilgang til den del av meg som åpner seg mot en tilstand av væren som er mye dypere. Og da viser mine personlige relasjoner meg det jeg ikke vet om meg selv. Jeg spør meg selv om hvordan jeg kan ha innsett saker og tings enhet og etterpå oppleve følelsen av atskilthet som fremkalles i den vanskelige prosessen det er å ha relasjoner med mennesker.”

Det er kanskje rett og slett slik at Iago er den beste veiviser jeg kan finne til å påpeke hvor jeg har mulighet til videre vekst og større åpenhet?

nale foretak i kunsten å ha et opplyst lederskap. Han har vært på radio, TV og i pressen i tolv forskjellige land.

Arjuna ser på meg med klart blikk. Jeg kan merke at det er en bestemt og fokusert mann jeg sitter og snakker med.

Åpningsspørsmålet er: Arjuna, hva er viktig for deg akkurat nå?

Han smiler før han begynner å snakke og det er mye på hjertet som strømmer frem.

denne måten i praksis viser hvor mye barna betyr for ham. Like etterpå går sønnen forbi og Arjuna har all verdens tid til å snakke med ham. Han viser at han på ingen måte er så oppslukt av sine egne tanker og intervjuet at han glemmer verden rundt. Men han glemmer heller ikke meg og etter en liten stund sier han farvel til de forbipasserende og vender tilbake til vår samtale.

Det er klart at han opplever at verden står på et vippepunkt hvor fremtiden ikke er gitt. Arjuna sammenligner verden med en alkoholiker, som kan klare

”Han sier at vi alle har en intuisjon som kan fortelle oss hvem vi egentlig er, men at vi ofte ikke lytter og kanskje enda sjeldnere virkeliggjør denne intuisjonen gjennom hvordan vi faktisk lever våre liv. Hjertet vet hvem vi virkelig er, mens hjernen sier at måten vi har det på er normalt.”

Hvem er så dette mennesket jeg skal møte?

På et av nettstedene hans:

www.awakeningcoachingtraining.com står følgende om ham:

Arjuna Ardagh har skrevet syv bøker, blant annet den nasjonale bestselgeren fra 2005, *The translucent revolution*. Han siste bok heter; *Hopp uten å se deg for* (Leap before you look). Han har trent flere enn 800 instruktører i det å våkne siden 1995 og har arbeidet med mennesker i og utenfor organisasjoner siden 1983. Han har holdt foredrag rundt i hele verden, inkludert den internasjonale konferansen om bevissthet og forretningsliv og den årlige konferansen på Omega instituttet. Han har guidet (couched) sjefene i mange internasjo-

Han snakker om at noe av det viktigste for ham er barna hans, og at de skal arve fremtiden som vi er i ferd med å skape. Han forklarer at vi lever i en tid og en verden som er fundamentalt ustabil. Samtalen blir avbrutt av en portrettfoto som kommer forbi og Arjuna ler og snakker med ham og gir ham ubetinget ros for de vakre bildene han tar. Deretter nevner Arjuna at sønnen hans er beskjeden, men Arjuna har fått høre at gutten virkelig er dyktig til å ta bilder. Jeg ser hvordan Arjuna på en åpen og vennlig måte søker å føre sin sønn sammen med denne fotografen, og på

å opprettholde illusjonen om å fungere normalt for en stund, men som samtidig skaper en situasjon som ikke kan opprettholdes uendelig. Syv billioner mennesker som primært er opptatt av forbruk og kampen om å besitte den rette tro eller sannhet vil med nødvendighet skape en situasjon som må føre til sammenbrudd. Rett og slett fordi det er en måte å leve på som ikke kan vedvare, hverken økonomisk, åndelig eller ressursmessig. Jeg forstår det som om verden er som denne alkoholikeren som en dag enten går til grunne eller innser sin sykdom og ubalanse og gjøre en drastisk innsats for å komme i balanse. Arjuna sier han har levd et godt liv og at det han nå virkelig er helt og fullt fokusert på er å søke å helbrede den galskapen som i så stor grad hersker på denne pla-

neten. Han smiler og sier at det eneste han egentlig er opptatt av er bevissthet og det å få oss til å våkne opp.

Han sier at vi alle har en intuisjon som kan fortelle oss hvem vi egentlig er, men at vi ofte ikke lytter og kanskje enda sjeldnere virkeliggjør denne intuisjonen gjennom hvordan vi faktisk lever våre liv. Hjertet vet hvem vi virkelig er, mens hjernen sier at måten vi har det på er normalt.

Jeg forstår det slik at han sier hjertet vet at vi er skapninger av kjærlighet med all rett til å elske og bli elsket, så forteller hjernen oss at det livet

kjærlighet er det enkleste, mest selvfølgelig og naturlige som finnes. Men å oppleve, erfare og leve denne forståelsen i hvert sekund av her og nå, se det er noget annet. Jeg finner vel veien dit en dag jeg også sier jeg for å oppmuntre meg selv, mens jeg i mitt stille sin tanker at jeg er jo så heldig å ha evigheten til disposisjon. Arjuna rister smilende på hodet av mine tanker om at jeg er underveis på veien og nevner at selve forestillingen om at det er en vei å gå er en illusjon. Ja at selve ideen om at det er noe der fremme et sted jeg skal finne er det som gjør at jeg ikke har funnet

Arjuna sammenligner verden med en alkoholiker, som kan klare å opprettholde illusjonen om å fungere normalt for en stund, men som samtidig skaper en situasjon som ikke kan opprettholdes uendelig.

vi lever i atskillelse og ensomhet er helt normalt og som forventet.

Nå tar samtalen en ny vending. Han vil gjerne demonstrere sin praksis og sitt arbeid på meg. Han ber meg se ham inn i øynene og holde kontakten med dem, samtidig som han spør hva jeg føler. Når jeg svarer på hva jeg føler eller tenker spør han om jeg er denne følelsen eller tanken. Ved nærmere undersøkelse av saken må jeg hver eneste gang svare at jeg nok ikke er det. Alt er bare tanker og følelser som strømmer gjennom og som jeg iblant tror jeg er i øyeblikket. Så det store spørsmålet gjenstår. Hvem er det så som har disse følelsene og disse tankene? Jeg tror det er slik at når dette blir helt klart for en så våkner man fra drømmen og transen om at man er atskilt og lidende. Før vi begynte disse øvelsene snakket han om at det å våkne ikke hadde noe med selvutvikling å gjøre. Det var ikke å bli kvitt noe, eller å forandre noe. Det var å oppdage at egoet – (det separate jeg) aldri hadde eksistert!

Arjuna nevner at selve ideen om jeget er veldig ny og ikke fantes før Freud oppfant det som senere har blitt den moderne psykologi.

Vel, hvis du vil vite mer om Arjuna eller hans tanker og ideer kan du gå til bøkene eller nettsidene hans. Jeg sitter her og skriver med mitt lille jeg intakt og oppegående. Det er kanskje ikke så lett å få et ego til å innse sannheten om at det aldri har eksistert og egentlig ikke finnes? Jeg sukker i mitt hjerte og forstår på en måte det alle disse gjennomlyste og opplyste mestre sier. At tilstanden av enhet og absolutt

det. Han smiler også ekstra lurt og sier at han nå skal si noe som vil gjøre meg opprørt og sjokkere meg dypt. Jeg tar sjansen, hvor ofte sitter man og snakker med en gjennomlyst person som er villig til å bruke såpass mye krefter for å få deg til å våkne av transen? Han sier jeg er gift med en prostituert? Vel, tenker jeg, det er ikke min kone han snakker om, så det må være noe med meg han mener. Og det er det. Du er gift med dine egne tanker, din egen stolthet over å vite, ditt eget behov for å ha svarene og forstå. Dette behovet for å ha rett og være smart og ha interessante og riktige ideer er intet annet en prostituert som har lokket deg inn i et meget usunt forhold.

I mitt stille sinn kjenner jeg at det nok har noe for seg, men jeg har også en viss kjærlighet til denne damen, selv prostituerte har sin skjønnhet, spesielt de du elsker og er gift med. Så helt klar til å våkne og ta farvel med min kjærlighet til mine tanker og ideer er jeg nok ikke.

Jeg takker Arjuna med hele mitt hjerte for det han prøvde å vise meg og aksepterer (eller prøver å trøste meg med) samtidig at jeg er den jeg er og akkurat på det stedet i min åndelige vekst og forståelse som er riktig for meg akkurat her og nå. Jeg tenker at akkurat slik som det er, akkurat slik skal det være. •

Info om Arjuna Aardagh:
www.livingessence.com

